

2571008897

ského pohlaví zaviňuje větší neb menší nedokonalost soulože příliš malý pyj. — Nepriměřená délka a tloušťka mužského úd. — O některých pravidlech a předpisech, kterých mají dbáti obě pohlaví po dokonalém sbydlení. — Právě tajemství, obtíže těhotenství zmírniti. — Sezení žen těhotných. — Spánek žen těhotných. — Pohnutí duševní žen těhotných. — Škodlivý nadměrný požitek lásky pohlavní v těhotenství. — Střídmost při jídle a pití žen těhotných. — O vlivu vzduchu, chladna a tepla na ženy těhotné. — Odívání se ženy těhotné. — Uvarování se silného návalu krve k děloze. — O následcích umělé způsobené neplodnosti. — Neplodnost. — Prostředky ochranné. — Užití pessaria. — Přerušená soulož. — Jiný způsob přerušení soulože. — Kondomy. — Tak zvané „konečné překvapení.“ — Hubky. — Pohyb. — Chemické prostředky. — Soulož se stran. — Zhoubné následky ochranných prostředků.

Cena obsáhlé knihy této pouze 1 K 70 hal., v pěkné trvanlivé celoplátěné vazbě 2 K 10 hal., poštou franko o 20 hal. více. — Lépe jest objednat i v rekomandované obálce, kteráž stojí 50 hal. více.

Důkladné vyléčení holohlavosti, též padání a současného šedivění vlasů.

Navedení zpracované dle nejlepších pramenů a zkušeností lékařů nejslavnějších, jak zabrániti padání vlasů a je léčiti, místa lysá opět vlasy ozdobiti a vůbec dosíci bujného a pěkného vlasu i barviti jej dle libosti jasněji nebo temněji.

(34 stran). **Cena 1 korunu.**

➤ Veškeré zde oznámené spisy vyšly nákladem RUD.
➤ STORCHA, knihkupce v Karlíně, a lze je obdržeti
➤ v každém řádném knihkupectví.

SVŮDNÁ ŽENA.

Obrázek mravů francouzských

od

CH. ROLLINNA.

RRRRRR

**ZAPOVĚZENÉ
OVOCE SV. 14.**

RRRRRR

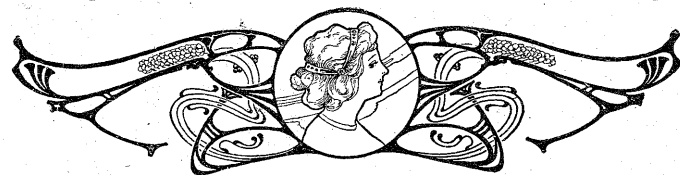

V PRAZE.
NAKLADATEL :: RUDOLF STORCH :: KNIHKUPEC
V KARLÍNĚ.

Svůdná žena.

Obrázek mravů francouzských od Ch. Rollina.

Masarykova Univerzita	
Filozofická fakulta, Ústřední knihovna	
Průč.	8877-10
Sign.	
Exst.č.	651814

I.

Madam de Saint-Briac učinila velice šťastnou volbu, když se provdala za majitele panství Beaulieu v departementu Marne et Oise.

Předně zaměnila své občanské jméno Cordonnier za šlechtické de Saint-Briac. Za druhé její choť byl tak dobrý, že po dvouletém manželství odebral se na onen svět vyhlídnout tam pro sebe i pro svou manželku vhodné místo. Za třetí učinil Virginii universální dědičkou veškerého svého majetku. Týž obsahoval: lesy, role, lučiny, továrnu na výrobu jemných voňavek a roztomilý zámeček s nádherným zařízením.

To vše připadlo bývalé Virginii Cordonnierové, jediné dceři velkoobchodníka v Paříži, jehož závod udržoval se »nad vodou« jen s velikou obtíží. A když po smrti de Saint-Briaca velkoobchodník Cordonnier skutečným omylem místo osvěžujícího léku napil se morfia a nastoupil tutéž cestu jako jeho zeť, věřitelé všechno rozebrali, takže madam de Saint-Briac pozůstalo z otcovského majetku jen něco drobností ceny neveliké.

Kterak blahořečila té chvíli, kdy dala se oddati s panem de Saint-Briac! I když majetek otcův pro ni zcela

ztracen, přece může žít v přepychu, kterému byla již z domova uvyklá, a jemuž zde na záměčku ještě více holdovala.

Podržela veškeré služebnictvo, které bylo v domě za živobyčí pana de Saint-Briac; rovněž i oba kočáry a svoje jízdecké koně.

Občas sjížděli se sem i zvaní hosté, aby vzdali čest umění kuchařskému, znamenitým sklepům jakož i různým umělcům a umělkyním, kteří při takových hostinách panstvo obveselovali zpěvem a hudbou.

Její společníci a zároveň dle potřeby i zástupkyní stala se padesátiletá madam d'Artois, vdova po šlechtici, jenž před svou smrtí dovedl veškeren svůj i své choti majetek převést do rukou různých »dobrodinečků«. Madam d'Artois ochotně usídlila se na záměčku panství Beaulieu, kde ničeho nepostrádala, ani úcty služebnictva, jemuž dovedla poroučeti ještě snad lépe než skutečná velitelka.

Brzy získala si úplné přízně madam de Saint-Briac, takže tato přilnula k ní jako ku své starší sestře, ač madam d'Artois byla o čtvrt století starší než ona.

Hlavní příčinou přátelství žen, věkem od sebe tolik se lišících, byla okolnost, že madam d'Artois, kdysi proslulá kráska, měla hojné zkušenosti v lásce. Říkávala sama o sobě, že postavit do řady všechny muže, s nimiž přinesla obět Venuši, byl by to pěkný špalír.

A teď bavila ovdovělou madam de Saint-Briac líčením svých milostných avantur, z nichž leckteré to dobrodružství jakoby vzato bylo z doby romantismu. Duté kmeny k ukládání zamilovaných psaníček, různá znamení na oděvu, v účesu i v oknech, tajné schůzky v altánech za temné noci; ano, nescházel ani provazový řebřík, spuštěný s okna její ložnice.

Bylo rozkoší naslouchati líčení těch příhod, jež dovedla stará již madam vyprávěti se živými posuňky, s mladickým ohněm. A když líčila něco zvláště smělého, odvázného, její oči zaleskly se jako broušený safír ve skvoštu, jenž dlouho pokryt byl prachem, a ten prach když ruka pojednou setře a drahokam vystaví paprskům světelným. —

»Oh, m'amie, vy jste bývala krásnou!« obdivovala se Virginie své staré přítelkyni, pozorujíc její obličej, jenž v takových chvílích jakoby byl ozářen odleskem zaslé minulosti. »Vždyť ještě nyní jste tak k pomilování, très-charmante, délicieuse!«

A stará dáma usmála se koketně a povzdechla: »Byly jiné doby, krásnější doby, mais tout est passé! . . .«

Však nejen vyprávěním zábavných příhod, nýbrž i jiným způsobem dovedla madam d'Artois vděčiti své přítelkyni za její pohostinství. Radila jí totiž, kterak má užívatí rozkoší, aniž by veřejnost pohoršila, aniž by si svázala ruce.

»Jste vdova, mladá, svůdná, plná krásy zjevné i zahalené. Milujte, když jste milována; však nedopusťte, aby srdce vaše pozbylo své svobody. Mějte každého ráda jen tak dlouho, dokud jej máte skutečně ráda, dokud nevyskytne se náhrada. Střídala jsem své milovničky jako jídelní lístek, a šlo mi to k duhu. A byla jsem při tom upoutána k manželovi! Vy však jste volna, ma chère, hleďte si tu volnost zachovati jak jen možno nejdéle, s druhým sňatkem nespěchejte! Zástěrky vám netřeba, budete-li vždycky pamětliva mých pokynů. Vidíte, ma chère Virginie, tolik let jsem byla provdána, a v manželství slavila jsem tajné zasnuby s tolika muži — a nikdy nedošlo k tomu, abych byla musila pomýšleti na volnější kostym!«

Dbala madam de Saint-Briac její rad a nelitovala toho. Zachovala si na venek pověst počestné vdovy, která sice má veliké množství nápadníků, toužících po jejím vlnadném těle i po pěkném jmění, která však všechny dovede držeti ve slušné vzdálenosti. Někteří sice šuškali mezi sebou, že půvabná vdova toho či onoho nápadněji vyznamenává svou přízni.

Dokonce jeden kavalír, jenž hmotně i mravně víc a více řítí se do propasti, pochlubil se svým nejdůvěrnějším přátelům při šampaňském, že právě jako tato »Veuve Cliquot« poskytl mu »veuve de Saint-Briac« vyprázdňiti číši až na dno. Věřili tomu někteří, jiní zase nevěřili, znajíce chvástavost kavalírovu.

Než těchto několik ojedinelých hlasů nedovedlo otřásti základy dobré pověsti madam Virginie.

Vždyť i mnohé prozíravé dámy obdivovaly se zdrženlivosti vdovy tak mladé, krásné, plné života, která by spíše potřebovala několik nápadníků najednou, než aby žila v odříkání se nejblaženější rozkoše, v krocení nejmocnějšího pudu přírody. Byly sice také takové, které mínily, že dáma počestná neměla by míti ve svém domě ženu tak pověstnou svými dřívějšími zálety, jako byla madam d'Artois. —

Však většina vdaných i svobodných neodsuzovala toto vzájemné přátelství obou vdov. Vždyť madam d'Artois byla tak zábavná, ke každému tak jemně pozorná, tak roztomilá!

Zůstala tedy pověst madam de Saint-Briac celkem nezkalena. Nikdo ji nepřistihl v ničem, a mužové, kteří poznali její ložnici za noci, dovedli mlčeti, třeba po krátkém milování byli jiným nahrazeni. Ač ovšem leckterý těžce nesl, že jen nedlouho těšil se z objetí »svůdné ženy«, jak ji každý takový vyvolenec a později i zavrženec v duchu nazýval.

II.

Bylo krásné odpoledne v měsíci září.

Zámecký park v Beaulieu již zrudnul a zažloutnul; seschlá tráva promísena byla všude uschlými listy.

Také v lesích ukázalo se již hospodaření podzímku. Ozdoba stromů ukládala se k zemi, aby později přikryta byla bělostným rouchem zimy.

Madam de Saint-Briac vyjela si koňmo ze zámečku k lesům, provázena svým anglickým štolbou, jehož jméno bylo John Walker, a který měl tvářnost staré opice. — Než, ohyzda tento byl znamenitým jezdcem a v chovu i dressuře koní byl pravým mistrem. Byl pyšný na své umění i na to, že s ním na zámek zavítavší kavalíři rádi hovořivali o jeho zamilovaném »koníčku« — totiž koních. Proto nepřestával důvěrnějších styků se zámeckým služebnictvem, které mu ve svých hovorech přezdívalo »na-fouklý šimpanz«.

Svoji velitelku přímo zbožňoval a byl poslušen každého jejího pokynu. Byl člověk chytrý, a neušlo mu, že madam není tak ctnostná, jak o ní svět soudí. Tu a tam leccos uviděl, a z toho hned dovedl uhodnouti další. Mlčel však rozumně; jenom někdy litoval, že není hezký, bohatý, rodu urozeného. Ubožák, také on zamiloval se do »svůdné ženy«! —

Madam se svým štolbou zajela na širokou cestu, jež spojovala zámek se vzdálenou osadou. Bylo tu ticho, až

příšerné a temno jako při soumraku, neboť vysoké buky, rostoucí po obou stranách cesty, jakoby si nad ní podávaly ruce — totiž své husté větve, jež tvořily pravou spleť. —

Pojednou odlomila se veliká, suchá větev se značným praskotem a dopadla právě před ryzku paní de Saint-Briac.

Kůň ulekl se tak velice, že se vzepjal na zadní nohy — a překvapená šlechtična vyletěla se sedla. Dopadla na vlhkou půdu, však neublížila si.

Splašený kůň v divém trysku pádil silnicí, směrem k osadě.

Štolba rázem seskočil a drže svého koně za uzdu, přiblížil se k madam, jež právě se zdvihala ze země.

»Neublížila si madam?« otázal se s cizím přízvukem, podávaje jí ruku.

»Nic se mi nestalo, milý Johne,« odvětila s úsměvem. jenž krásu jejího obličejce zvýšil tou měrou, že by ji byl štolba hned zulíbal.

»Však moje ubohá Hironde — co s tou bude?« dodala starostlivě, dívajíc se do dále, kde již jen neurčitě jevíly se obrysy letícího koně. »Zlomí si někde nohu nebo srazí vaz! Měl byste, milý Johne, zkusit své umění a dohonit ji, než se něco stane.«

»Nemohu však přece madam zde nechat samotnu!« namítal John Walker.

»Jen se o mne nebojte! Počkám zde na vás chvíli; nevrátíte-li se brzy, půjdu pěšky do zámku. Nuže, milý Johne, na kůň, a přiveďte mi moji Hirondele zdravu a neporušenu!«

Ač nerad, přece John poslechnul. A za chvíli již také on zmizel v dále. Bylo slyšet jen tlumený, vždy více slábnoucí dusot.

Madam Virginie sešla s cesty do houštin, a zde u sedla na široký, nízký pařez, porostlý mechem.

Ani si nebyla vědoma, že — když sletěla s koně — poskytla Johnovi takovou podívanou, která jeho chladnou krev uvedla do varu. Jezdecký šat byl se jí totiž na okamžik vyhrnul tak vysoko, že John zahlédl bělostnou kůži nohy nad kolenem

A nebohý štolba místo ryzky viděl před sebou stále jen tu oslňující bělost

Zabrána v myšlenky, seděla zde madam de Saint-Briac asi čtvrt hodiny. Štolba se dosud nevracel.

Rozhlédla se po okolí, zadívala se směrem k osadě, a když nikoho neužřela, vstala, aby se obrátila k zámku.

V tom zachrastily nedaleké křoviny — a k nemalému překvapení šlechtičny vynořil se z houštin mladý, štíhlý muž. Byl oděn šedým šatem se zelenými výložky, na hlavě měl klobouk téže barvy s temně-zelenou stuhou, ozdobený pérem dravého ptáka.

Zhlédnuv madam de Saint-Briac, smeknul a uklonil se. —

Zrak šlechtičny utkvěl na něm se zálibou

Tak švarného muže ještě nikdy neviděla. Měl černé, kučeravé vlasy, měkký knírek, tváře snědé, nos orlí, temné, jiskrné oči. Urostlý byl jako jedle, a pohyby jeho prozrazovaly jistou ušlechtilost.

Poděkovala k jeho pozdravu, a hned se otázala: »Vy jste myslivec?«

»Ano, madam,« odvětil s vojenskou stručností.

»Snad z některého sousedního panství?«

»Nikoli, madam. Přicházím z daleka.«

»Míníte snad ucházeti se zde o službu?«

»Nikoli, madam.«

Zahryzla se ve rty, když jí takto odpovídal.

»Domnívala jsem se, že jste nový náš myslivec, kterého přijal správce mých lesů.«

Neznámý vytřeštil oči.

»Mám čest snad s madam de Saint-Briac?«

»Jsem majitelka zdejšího panství,« zněla chladná odpověď.

Myslivec sebou trhl a snědá barva jeho obličeje ustoupila rudosti. Chvatně přiblížil se k dámě a stanul těsně před ní.

Bezděky ucouvla.

»Zpátky! Co chcete?«

»Pomstu!« vykřikl myslivec. »Ano, pomstu, madam. Šťastná náhoda přivedla vás do mých rukou. Madam, pomodlete se, chcete-li, za chvíli posledně vydechnete!«

Vytrhl z pod kabátu ostrý lovecký tesák.

Zbledla a zachvěla se.

»Šílíte?«

»Nikoli, madam, jsem při smyslech. Byla však doba, kdy jsem myslel, že pozbudu rozumu. Tenkrát, když jsem zvěděl, že moje nevěsta skočila do rybníka. Přece však jsem se přemohl, myšlenka na pomstu mne sílila, opustil jsem službu, abych dosáhl svého cíle — pomsty!«

»Šílenec!« zamumlala šlechtična a všecka ustrašena

naslouchala, neozývá-li se již dusot koně vracejícího se štolby.

»Opětuji, madam, že nešílím! Při zdravém rozumu vnořím tuto ocel do vašeho srdce!«

Zdvihnul ruku s tesákem. Madam de Saint-Briac vykřikla zděšeně a chtěla prchnouti.

On však ji zachytil a stisknul jí ruku tak divoce, že bolestí zaúpěla.

»Pusťte mne! Pomoc!«

»Nedovoláte se pomoci, madam. A jestli přijde, bude již pozdě: mrtvou nikdo nevzkřísí!«

»Proč však mi chcete ublížiti? Vždyť jsem vám ničím neukřivdila!«

Zasmál se chraplavě.

»Slyšte, madam, co vám povím. Moje nevěsta žila zde, na vašem panství, ve vsi Coin. Byla dcerou chudého sedláka, a já bych si ji byl vzal, jakmile bych byl dosáhl své myslivny. Neviděli jsme se už dlouho, nemohl jsem dosáhnouti dovolené. Psali jsme si tedy — a pojednou dostal jsem od ní dopis, jenž na mne účinkoval jako hromová rána. Loučila se v něm se mnou — na vždy. Odhalila mi hroznou pravdu, že za nedlouho má se státí matkou, že však zachráni se před hanbou skokem do rybníka. A ona tak skutečně učinila, madam, dříve než jsem k ní přijel, abych ji to rozmluvil. A víte, kdo byl jejím svědcem? — — Váš manžel, pan de Saint-Briac, madam! Svěřila se mi s tím moje nešťastná Jeanette ve svém posledním dopise. Ano, váš manžel, madam — a ten bídák ten ušel mé pomstě, neboť před pohřbem mé Jeanetty byl již pět roku v hrobce!«

»Já však přece nemohu za vinu svého zvěčnělého manžela!« promluvila slabým hlasem. »Proč mně chcete se pomstiti?«

»Proč, madam?« zvolal divoče. »Hned vám povím. Po pohřbu své nebohé nevěsty vrátil jsem se zase ku své vrchnosti — a tu kdysi při velké honu vyslechl jsem hovor dvou kavalírů. Jeden vyprávěl o milostných dobrodružstvích pana de Saint-Briac a zmínil se také o neblahé známosti, jež skončila skokem do rybníka. — A víte, madam, co jsem vyslechl o vás? Že prý jste ubohou Jeanettu, když po smrti pana de Saint-Briac přišla k vám s prosbou, abyste se jí ujala vůči rozlíceným rodičům — vy prý jste, madam, s posměchem dala ji vyhnati ze zátku. Ano, to jste učinila vy, madam — a já, když jsem o tom doslechl, rozhodl jsem se, že vám za to odplatím! Ano, madam, tak se stane; přiblížila se vaše poslední chvíle!«

Zakoulel očima a zamával tesákem.

Madam de Saint-Briac pojednou rozhalila svůj šat na prsou, strhla košili s ramenou a ukazujíc na svá nádherná, bělostkovoucí ňadra, s jiskřícím zrakem zvolala: »Nuže, zabte mne!«

Vypočítavost chytré dámy neminula se s účinkem.

Pohled na tyto odhalené vnady omámil mladého myslivce. Ještě nikdy nebyl uzřel takto obnaženou ženu a k tomu tak krásnou, a vznešenou!

Ruka s tesákem klesla.

»Nuže, proč váháte? Vykonejte svou pomstu, zabijte bezbrannou ženu!« volala vyzývavě.

Pojednou přitiskla ruku k srdci, a s místrnou přetvářkou skácela se do mechu, jakoby ji zachvátila náhlá mdloba. Mávajíc rukama ve vzduchu, zachytila sukni, a když svezla se k zemi, naskytl se myslivci též svůdný pohled jako prvé štolbovi,

Ach, byla to krásná nožka, jakoby ji nejslavnější mistr vytesal z mramoru zarůžovělého. A bylo zřítí té růžovosti značnou část nad lemem punčošky

Myslivec zdědil po svém otci vášnivou povahu; ač zase vychování se strany přísné matky poutalo tuto smyslnost v křvi. Výchovou vnučený stud zachoval jej dosud počestným mládcem, jenž nikdy ještě neokusil nejvyšší rozkoše. Ani od své nevěsty nebyl si předem vyžádal, co chtějí nedočkaví snoubenci.

Když tedy uzřel před sebou, v lesní samotě, nezakryté tajné půvaby vznešené dámy, bujná krev jeho přišla do varu.

Zarazil tesák do pochvy, poklekl vedle svůdné ženy, vzal ji za ruku, a tiskna ji ve svých, vyrážel ze sebe: »Madam, — ach, — madam — —«

Ona však sebou ani nehnula, aniž očí otevřela. Jenom plné, rudé rty se trochu rozevřely, a jimi probleskly dvě řady perliček.

»Madam — madam,« blábolil roznícený mladík, a jeho hlava bezděky klesala k těm bujným ňadrům, tak lákavým svou bělostí, svou okrouhlostí.

A pojednou jako když jestřáb spustí se na holubici, vrhly se jeho rty lačně na to skvostné poprsí a tiskly na ně horoucí polibek za polibkem

Ani nezpozoroval ve svém opojení, že otevřela oči, a že přes její obličej přeletěl vítězoslavný úsměv.

Teď už se jej nebála; byla jista, že svou, mužům tak nebezpečnou zbraní, jej odzbrojila.

A kdyby se jí snad pomstil týmž způsobem, jakým učinil její manžel Jeanettu nešťastnou — ani toho se nebojí! Naopak, ona by si přála takové pomsty! Vždyť ten mladík je tak hezký, tak ohnivý!

A rozkoš smyslná rozproudila se jí v žilách. Obličej její zčervenal, oči se zaleskly, srdce rychleji tlouklo.

Zdvihla ruku, aby jej k sobě přitiskla — v tom zazněl v dáli dusot koňský.

Štolba se vrací

Jemně odstrčila myslivce, vsíala, upravila si šat, podívala se na něho svůdně a řekla: »Poroučím vám, abyste se nyní vzdálil! A zároveň vám poroučím, abyste zítra přišel do mého zámku. Přijmete přece u mne službu?«

»Přijmu, madam,« zněla tichá odpověď, a z jeho hlasu vyznívala radost bezměrná.

Za chvíli již zmizel v houštinách.

A tou dobou, kdy madam de Saint-Briac v průvodu štolby na své Hirondele vracela se k zámku, bloudil mladý myslivce lesem, v myslí máje toliko svůdnou ženu.

Na ubohou Jeanettu, na svoji pomstu zcela zapomněl

III .

Štolba John Walker mračil se nyní od rána do večera, a když se jej někdo ze zámeckého služebnictva na něco dotazoval, vždy odpověděl nevrle, ano, až hrubě.

Neurazilo jich to však; mezi sebou dokonce smáli se jeho rozmrzelosti.

»Nafouklý šimpanz« nemůže asi najít vhodnou opici!« dobíral si jej panský kočí.

»Anebo mu některá kráska dala kvinde!« zachechtala se svižná komorná.

Hádáno to, i ono; pravé příčiny však nikdo neuhodnul. —

John Walker žárlil na nového myslivce, kterého madam de Saint-Briac nedávno přijala do svých služeb a jenž těšil se její přízni jako nikdo jiný.

Madam zvykla si nyní toulati se lesem za účelem drobného lovu, a při tom byl jí průvodcem vždy jen Gaston Martel, ten hezký, mladý muž, za kterým bláznilo všechno ženské služebnictvo v zámku.

Šuškali si o tom služební duchové všelicos; však ze zámku se to přec jen nerozneslo!

Vždyť madam byla ke všem tak dobrá, a její chování bylo takové, že dalo se lecos jen domnívati se — nikoli však určitě tvrditi.

John Walker, jenž o »ctnosti« mladé vdovy věděl více, než kdokoli jiný, vytušil, proč asi madam zamilovala si nyní střelbu škodného pactva, jehož bylo v lesích hojně. —

A jeho srdce bolestně se svíralo při pomýšlení, že jiný, v jehož žilách také nekoluje modrá krev, stal se milovníkem madam de Saint-Briac.

Že to až k tomu skutečně došlo, byl přesvědčen; — vždyť Gaston Martel byl muž k pomilování!

»Půjdu odtud!« říkal si nešťastně zamilovaný Angličan. »Opustím Beaulieu, opustím vůbec Francii, kde jsou ženy tak krásné a tak svůdné — vrátím se do Anglie a tam někde při závodech srazím vaz — a budu mítí potom pokoj!«

Chystal se k tomu, chystal, však nemohl se přece odhodlati, aby opustil svou nynější službu — vlastně velitelku.

Jakýsi tajemný hlas mu našeptával, že přece dosáhne, po čem tak horoucně prahne

Kdysi odpoledne vyšel si John Walker na procházku lesem. Vlastně neměl v úmyslu jen se projít; chtěl dnes stopovati svou velitelku, o které věděl, že asi před hodinou v průvodu do zámku se dostavivšího Gastona odešla do lesa, aby se zde pobavila střelbou.

Byl by rád zvěděl, zdali madam zcela se oddává Gastonovi, anebo zdali s ním dosud jen laškuje!

Tiše bloudil šerým hvozdem, jenž byl němý a pustý. Jen chvílemi ozval se krákot havrana, vznášejícího se nad vrcholky stromů. Snad cítili oni černí samotáři prach, jenž ohrožuje jejich život.

Když John Walker ubíral se kolem místa, kde tehdy šlechtična spadla s koně, povzdychnul si. Připomněl si, co zde tenkrát viděl, a hned se také rozpomněl, že této chvíle Gaston snad vidí ještě více

Šťastní mužové, kterým dobré víly do kolébky vložily krásu těla!

Opatrně procházel cestičkami a bedlivě naslouchal každému šustu.

Však po té dvojici nikde ani stopy.

V tom praskla střelná rána — tam na západě.

»Jsou zde!« zamumlal John Walker, a jako had proplétal se houštinami.

Výstřel se již neopětoval.

Místo něho zaslechl později zvonivý smích. Hned poznal, že se tak směje madam de Saint-Briac.

S indiánskou obezřelostí plížil se dále, až zaslechnul zcela určité hlasy.

Ještě několik pohybů a tělo jeho spočinulo na zemi. Víkol něho bujely houštiny, jež tvořily hradbu malé mýtiny, se všech stran uzavřené.

Mezerou mezi větvemi uzel na té mýtině dva lidi: madam de Saint-Briac a Gastona

Stáli podle sebe a drželi se za ruce. Jejich pušky byly opřeny o nedaleký kmen; v trávě byla pohozena lovecká brašna, tesák a vedle něho střelený havran. Také tu bylo viděti dva myslivecké klobouky, z nichž jeden byl damský. —

Štolbu píchlo u srdce, když uzel ty dva, prostovlasé. Jak byli krásni oba!

On, černovlasý, s černým knírkem; ona, — vlasy zlaté, do výše vyčesané, líce jako lilie a růže, oči jako blankyt italského nebe.

Teď sklonila se ona k němu, objala jej levicí a ústa svá přitiskla na jeho. On sevřel ji bouřlivě v náručí a opíjel se dlouhým polibkem, při němž jejich těla jakoby v jedno chtěla splynouti.

John Walker zahryzl se do rtu — až z něho krev vyprýštila.

Když ti dva už takhle se objímají, zajisté okusili objetí ještě důvěrnějšího!

Však bude toho asi brzy svědkem, neboť poznával, že vášeň jejich každým okamžikem vzrůstá.

»Gastone!« zašeptala ona.

»Moje Virginie!« blaženě povzdechl on.

John Walker zkřivil rty.

Ten člověk teprv dobu tak krátkou ve službě, a už nazývá svoji velitelku »svojí Virginii!«! Nebylo už pochyby o jejich důvěrném poměru.

Teď by mohl již odejít; co bude následovati, snadno si domyslí.

Přece však setrval, a nespustil z nich zraků.

Gaston pojednou lehce zatočil Virginii a ona zvolna klesla do trávy, podpírána jeho rukama.

On položil se vedle ní, levicí vzal ji košem krku a pravicí hladil jí obličej, hrud', níž a níže, až jeho ruka přestala již hledati

A zase viděl ukrytý John Walker punčošku, podvazek, zarůžovělou pleť — a — — —

Krev tryskla mu do hlavy, smysly jej přecházely.

Viděl, viděl — — o, šťastný Gastone, co vše nazýváš svým!

A nazval to za chvíli také dnes . . .

Madam přitulila se k němu, vrhucí objetí, a oba ve slastiném opojení zapomněli na vše . . .

John Walker byl blízek šílenství. Jiný dosáhl lehce, po čem on marně touží, a blaží se tím nyní před jeho očima!

Pobouřená krev zplodila divou myšlenku: vyřítit se z houští na paseku, učinit Gastona neškodným, a násilím dojít svého cíle.

Však neodvážil se toho přece.

A také neuskutečnil ani druhou myšlenku, jež jej nutila, aby uchvátil obě brokovnice, ranou z jedné aby skolil Gastona, a druhou ranou aby ukončil život svůj.

Zůstal ve svém úkrytu, a celé peklo hořelo v jeho prsou.

Ti dva byli tak nenasytí v požitcích lásky — — — ona spíše ještě více než on . . .

John Walker zatínal pěsti, když viděl, kterak znovu a znovu rozdmýchává v něm oheň vášně, a kterak ochotně Gaston jí vyhovuje. A přes jeho nehezky obličej rozestřel se růměnc studu, když byl svědkem, kterak si šlechtična počíná — jako žena prodejná!

Té chvíle se mu tak zhnusila, že nemohl se na to již déle dívat, a odplížil se odtud.

Když dostal se k zámku, nevešel dovnitř, nýbrž přecházel před mřížovými vraty, pokouje z krátké dýmky, vyrobené z nespahného dřeva »bruyere«.

Asi za hodinu vrátila se madam, provázena Gastonem, jenž kráčel za ní v uctivé vzdálenosti, drže v levici skoleného havrana.

John Walker pokorně odkryl hlavu před svou velitelkou, jež vřel mu poděkovala. Neušlo mu, že jest v obličej trochu ubledlá, a také povšimnul si, že její šat jest pomačká.

Když kráčet okolo něho Gaston, štolba zuřivým pohledem div jej neprobodl.

Také myslivec byl bledší, než obvykle, a v jeho očích jevila se jakási zemdlenost. Štolby si hrubě ani nepovšimnuv, vstoupil za šlechtickou do průjezdu, kde čekal již vrátný, hluboce se ukláněje.

Madam obrátila se ke Gastonovi a řekla úsečně: »Můžete se již vrátiti. Pierre, vezměte toho havrana a předhoďte jej mému Fylaxovi.«

Když Gaston Martel šel po druhé okolo Johna Walkera, proti svému obyčeji štolba jej zastavil.

»Dnes nepřálo madam štěstí lovecké, jak pozoruji!«

»Opravdu, pane! Havrani, jakoby tušili nebezpečí, — ani se neukázali.«

»Ač vy jste se zajisté namáhal, abyste jich co nejvíce vyplašil, pravda-li?«

»Z čeho tak soudíte, pane?«

»Inu, že vyhlížíte tak unáven!« ironicky prohodil štolba. »A madam zajisté dnes při lovu upadla, vidíte?«

»Myslíte?« nejistě pronesl Gaston.

»Vždyť to bylo na ní vidět Měla živůtek na zádech potřísněný šťávou lesních bylin.«

»V některých končinách lesa je půda tak kluzká!« řekl Gaston, dívaje se k zemi.

»Věřím vám, věřím. Hle, vy jste také upadl na kolená! Aspoň zde máte tytéž stopy!«

A posměšně zadíval se ke spodkům myslivcovým.

Madam přitulila se k němu, vroucí objetí . . . (Str. 20.)

Gaston se zamračil. Slova štolbova nechtěla se mu líbiti. Zdálo se mu, jakoby se v nich skrýval posměšek.

Neřekl však již ani slova, mlčky pozdvihnul klobouk a spěchal k lesu.

John Walker díval se za ním a pohledy jeho byly plny zášti a nenávisti . . .

IV.

»Ma chère amie, co se to s vámi děje?«

Tak ozvala se madam d'Artois, když se svou mladou přítelkyní pila v malém salonku znamenitý čaj, k němuž si zapálila vonnou papirosu.

Madam de Saint-Briac, jež právě nahlížela do nejnovějšího čísla »Journal pour rire«, zdvihla hlavu a s údivem zahleděla se ku své společnici.

»Nerozumím vám, m'amie.«

»Vy nerozumíte mé otázce, já zase nerozumím vašemu nynějšímu chování — vraiment! Co se to s vámi děje, Virginie? Již přes čtrnáct dní přešlo, aniž byste se mi svěřila, kdo zase byl vám nejnověji náhradou za manžela. A byli tu v té době návštěvou hezcí statní mužové: markýz Villemont, baron Hardicourt, pan d'Etienne, malíř Dubois — a vy nic? Virginie, Virginie, teď snad začnete mít přede mnou tajnosti?«

»Upokojte se, ma chère,« ozvala se madam de Saint-Briac. »Vyčastovala jsem své hosty jen požitky své kuchyně a svých sklepů, — ničím více, věřte mi!«

Stará dáma nedůvěřivě kroutila hlavou.

»C'est impossible! Vy že byste tak dlouho vydržela? — Vždyť vás přece znám, dobře znám, jaký jest ve vás oheň! A vy že byste za celých čtrnáct dní ani jednou palčivost toho ohně nebyla zmírnila?«

Madam de Saint-Briac zahleděla se na barevnou kresbu humoristického listu.

Stará dáma k ní přistoupila, položila jí ruku na rameno a řekla tiše: »Virginie, vy přede mnou něco tajíte! Vy máte milovníka, o kterém já nevím!«

A když madam de Saint-Briac neodpovídala, madam d'Artois pokračovala: »Máte, máte, vidíte, uhodla jsem! Kdo mlčí, souhlasí! A kdo je ten člověk, že jeho jméno přede mnou tak úzkostlivě tajíte? Dokonce snad váš příští manžel?«

Virginie se zasmála.

»Na vdavky jsem dosud ani nevzpomněla! Vždyť přece sama stále mi radíte, abych si, pokud možno, nejdéle zachovala svou nynější svobodu. A já jsem vždycky pamětliva moudrých vašich rad a pokynů.«

»Pamětliva jste, ne však upřímná!« vytýkala ji madam d'Artois. »Proč pak se mi nesvěříte, koho nyní milujete?«

»Nemiluji nikoho!« zvolala Virginie důrazně. »Láska to není. Jest mi jen hříčkou, třeba rozkošnou. Až se jej nabažím, musí ustoupit jinému!«

»Tedy přec někdo! Jeho jméno, Virginie?«

»Gaston Martel,« po chvilce váhání odpověděla madam de Saint-Briac.

»Gaston? Gaston Martel? Nepamatuji se, že bych znala člověka toho jména. Odkud je, ma chère?«

»Na mém panství; vídáte jej dosti často.«

»Já? Věru, nevím, nevím.«

»Je to náš nový — myslivec.«

Madam d'Artois spráskla ruce.

»Myslivec? Váš služebník! Virginie, kam jste to zabředla — s takovým člověkem!«

»Nezáleží mi na tom, z jakého jest rodu a jakého postavení!« trochu podrážděna ozvala se madam de Saint-Briac. »Líbí se mi jako nikdo jiný, jeho objetí vzbuzuje takovou rozkoš — přesytila jsem se již těch zhýralých, vyžilých aristokratů, zatoužila jsem po něčem prostším, ušlechtlejším — ach, m'amie, on dosud nikdy nevyprázdnil pohár rozkoše, až se mnou! A byla to slast, jaké jsem posud nepoznala!«

Madame d'Artois již se zase usmívala. Byla vůbec shovívavou.

»Nu, když se vám líbí — — teď se již na něho pamatují. Vraiment, un charmant garçon — hezký hoch, pravda! A mládeneček že byl dosud? Ma fois, závidím vám, Virginie. Něco takového jsem dosud neokusila. A on vás má rád, pravda-li?«

»Šíleně, ma chère, zbožňuje mne, život by pro mne obětoval!«

»Pauvre garçon — ubohý hoch! Jen aby si ze zármutku něco neudělal, až upadne u vás v nemilost!«

»Tak hloupý snad nebude!« vyhrnula Virginie ret. »A bude-li — — eh, toť jeho věc!«

A nyní začala vyprávěti své přítelkyni, za jakých okolností setkala se s Gastonem.

Madam d'Artois tleskala rukama a volala:

»Bravo! Bravo! Ať žije svůdnost krásných žen! Ta svůdnost nejen že vám zachránila život, nýbrž byla i příčinou, že ten, který chtěl vás z pomsty zabít, stal se vám pramenem rozkoše!«

»A jaké rozkoše, m'amie!« libovala si Virginie.

A teď začala šeptem vyprávěti o půvabech jejich schůzek v lese.

Stará dáma jiskřila očima jako mladice a v jejím obličeji zjevil se výraz smyslné lačnosti.

»Virginie, věru bych si přála, kdybych toho Gastona směla také obejmout!«

Paní de Saint-Briac zasmála se tomuto přání.

»Pokuste se o to; snad vám vyhoví. Dříve však jistě ne, dokud moje náruč bude mu otevřena!«

Když se pobavily raffinovaným líčením půvabů této lásky, otázala se stará dáma:

»O vaší romantické známosti neví nikdo?«

»Doufám, že ne. Aspoň bych si tak přála. Nemusí býti veřejnosti známo, jakou hračku jsem si vyvolila. Ať mne jen ten ctnostný svět považuje dále za rovněž ctnostnou« —

V.

Měsíc říjen chýlil se ku sklonku. Bylo však dosud takové teplo, jakoby jaro, a nikoli zima, se blížila.

Madam de Saint-Briac dosud scházela se s Gastonem v lese, a doprávala mu do syta své náruče.

Nebohý mladík byl do ní až nad uši zamilován. Ani jej nenapadlo, že »panská láska po zajících skáče« — a že by tento důvěrný poměr mohl brzy skončiti.

Sice někdy vstoupila mu k mysli otázka, kterak to posléze dopadne? Přece nemůže věčně scházeti se potají se svou velitelkou — tím spíše, že zima již za dveřmi, a v té době přece nebudou sedati a milkovati se v lese! Než, doufal, že madam nalezne jiný způsob, a že i potom budou se vídati. A snil dokonce o její ložnici, za ticha nočního, ložnici mile ozářené, vyhřáté, plné parfumu a šustotu hedvábného prádla. Však by se tam dostal nepozorován — jen kdyby ona chtěla!

Sny jeho neočekávaně byly zaplašeny hroznou skutečností!

Na zámek v Beaulieu zavítali starší manželé, hrabě a hraběnka D'Estreux.

Hraběnka byla důvěrnou přítelkyní d'Artois, s níž byla vychována v jednom pensionátě.

Manželé žili po dlouhou dobu v Petrohradě; a když odtud odjížděli, vzali s sebou knížete Sergěje Lubova, s nímž žili ve stycích nejvýše přátelských.

Tento ruský velmož byl veliký podivín. Nesmírný boháč, jediný pán veškerého ohromného majetku rodu Lubovů, vášnivý sběratel starožitností.

Tato libůstka sblížila jej s hrabětem D'Estreux, jenž rovněž holdoval tomuto drahému sportu.

Sergěj Lubov byl znám jako zarytý nepřítel žen, o němž se všeobecně tvrdilo, že nikdy nepřišel se ženskou do styku důvěrnějšího, že se nikdy neoženil, a že svůj majetek již určil k rozdělení dobročinným účelům, jakmile zavře oči. —

Hrabě D'Estreux jej přemluvil k cestě do Francie, a tu vzpomněla si hraběnka na madam d'Artois. Rus byl ochoten navštívit zámek v Beaulieu, jenž vynikal různými starožitnými vzácnostmi.

Madam de Saint-Briac uvítala hosty nejvýš srdečně, a měla z nich nemenší radost, než madam d'Artois, která samým líbáním a objímáním svou »drahou hraběnku« div nezadusila.

Po prvním občerstvení prováděly obě zdejší dámy vzácné své hosty zámkem, jehož některé kusy nábytku vzbudily obdiv obou znalců antikvit.

K žádosti madam d'Artois — podporované žádostí majitelky zámku — slíbili hosté, že se zdrží několik dní.

Při večerní hostině bylo v jídelně neobyčejně živo; neboť madam d'Artois otevřela svou pokladnici vtipů. Samého Rusa častokráte rozesmála. Chytře volenými otázkami vyzvěděla stará dáma mnoho o poměrech knížete, což jí hraběnka D'Estreux později doplnila.

»Tohle by byla partie pro moji Virginii!« pomyslíla si madam d'Artois; a hned příštího jitra se svou přítelkyní o tom promluvila.

»Kníže je skutečně zajímavý, rázovitý muž; k tomu to ohromné bohatství, vysoký rod — eh, marné laskominy! Vždyť on je takový pavouk, kterého nelze rozehrát. Když mi včera na dobrou noc líbal ruku, dotknul se jí, jakoby byla z pavučiny a políbil vlastně vzduch.«

»Virginie, vy jste oheň, živý oheň! To by bylo, parbleu, abyste toho ledového muže nerozehřála! Jen kdyby aspoň na okamžik uviděl, co nevidí: oč, že by se hned roztál?«

»Přece snad nezatančím před ním jako indická bajadéra — beze všeho záhalu?«

Madam d'Artois se usmála . . .

»Jen strpení, ma chère Virginie! Dobře jste učinila; že jste knížeti vykávala ložnici zesnulého pana de Saint-Briac. Vedle ní jest koupelna, a do té koupelny lze viděti otvorem v obraze nad ložem, pravda-li?«

Madam de Saint-Briac se usmála, a stiskla přítelkyni ruku.

»Rozumím vám, a pokusím se o to. Stanu-li se kněžnou, jest Beaulieu vaše, m'amie . . .«

Podruhé již ukládal se kníže Sergěj Lubov v ložnici zesnulého pana de Saint-Briac.

Tentokrátě usínal s myšlenkami, jichž by byl v tom zarytém nepříteli žen nikdo nehledal. Myslíl na »svůdnou ženu«, která také jemu učarovala. Ještě včera o ni mnoho nedbal, ani si ji řádně neprohlédnul. Když však dnes ukazovala mu různé drobnosti starožitné ve svém salonku, povšimnul si kníže její zvláštní krásy — a bylo mu v její přítomnosti tak blaze a zase přec jen tak nevolno.

A když teď spočíval na loži, znovu si připomínal ty její pohledy, jež vrývaly se až do srdce, tu její lahodnou

mluvu, již byl by poeta přirovnal k nebeskému zpěvu, to podivné kouzlo, jež vyzařovalo z celé její bytosti. Připadala mu tak něžná, nevinná, jakoby byla dosud pannou, a ne již vdanou.

A v jeho duši nastával netušený obrat . . .

Již již usínal, když vyrušilo jej zvláštní šplouchání, jež ozývalo se za stěnou, u které bylo přistaveno jeho lože . . .

Kníže se posadil, a s údivem zřel světlý paprsek, jenž vycházel z velikého obrazu nad ložem.

A teď zazněl vedle něžný, tichoučký zpěv, jenž připadal mu tak známý.

Rozechvěn, vzpřímil se na loži a pozoroval obraz. Ke svému podivu uzřel v něm malý, okrouhlý otvor, jímž vnikalo sem světlo. A tím otvorem zalétal sem zpěv také zřetelněji.

Pužen zvědavostí, přiklonil hlavu k obrazu a světlý otvor zakryl jedním okem.

Co nyní viděl, připadalo mu jako v pohádce z »Tisíc a jedné noci«.

Viděl klenutou místnost, všecku bílým mramorem vyloženu. Se stropu visel nádherný lustr s četnými plameny, jež ozařovaly místnost, ve které kníže ihned poznal koupelnu. —

Při jedné stěně stálo široké zrcadlo, dosahující až ke stropu, a v něm obrazy se jinak neviditelná pohovka z rudého plyše.

Uprostřed komnaty byl bassin z mramoru, kolem něho vzácné koberce, a nedaleko stolec s toaletními potřebami, jakož i stojan s prostěradly.

Z nádrže vystupovala jemná pára, a z její hloubi ozývalo se to šplouchání a ten zpěv.

Kníže ucítil, že mu krev rychleji proudí v žilách a že jeho srdce prudce buší.

Setrval takto několik minut, když zpěv ustal.

Pojednou vynořila se z bassinu hlava, s rozpuštěnými, dlouhými vlasy, pak bylo viděti ramena, bujně poprsí — a přes roubení bassinu vystoupila nahá žena . . .

Jen jako bleskem uzřel kníže její nezahalené vnady; neboť vzala se stojanu veliké prostěradlo a cele se jím zahálila. Potom zmizela.

Kníže byl tak rozechvěn tímto neobvyklým výjevem, že sotva udržel se na nohou.

Poznal v té ženě — madam de Saint-Briac . . .

Jak byla krásná a svůdná v té své přirozenosti! Připadala mu jako víla v pohádce, která se vynořila z jasných vln čarovného jezera.

A v jeho duši vzbudila se lítost — že to vidění trvalo jen tak krátce . . .

Setrval přece u své »vyhlídky« — a vytrvalost jeho byla odměněna.

Když pohlédl k zrcadlu, shledal, že pohovka není již prázdná. Spočívalo na ní nádherné tělo — bez prostěradla; a v té lesklé ploše určitě odrážela se každá podrobnost . . .

Madam de Saint-Briac chvilí se zde protahovala a převalovala v pravo i v levo. Potom vstala a kráčela k zrcadlu. Čím více se k němu blížila, tím více kníže viděl — v zrcadle i ve skutečnosti.

Pod zrcadlem byla nízká, vycpávaná stolička.

Na tu madam usedla, zády k pozorujícímu a jako malé děcko zachytivši oběma rukama jedno chodidlo — zdvihla nohu do výše . . .

Zrcadlo i tentokráte ukazovalo věrně.

Kníže nemohl se již přemoci a z jeho hrdla vydral se hlasitý vzdech.

Rázem světlo shaslo a vedle nastalo úplné ticho . . .

Té noci spal kníže nejvýš neklidně . . .

A když po snídani, při které madam de Saint-Briac cudně sklopila oči, neodvažujíc se na Lubova pohlédnouti, hraběcí manželé se vzdálili s madam d'Artois, přistoupil kníže k paní zámku, a nelíčenými slovy vyznal se jí, kterak ji miluje a nabídnul jí svou ruku . . .

S uzarděním podala mu pravici, již on tentokráte vášnivě zlíbal.

A když se manželé se starou madam vrátili, představil jim kníže Virginii jako svou nevěstu.

Pán i paní D'Estreux upřímně jim blahopřáli, a madam d'Artois Virginii zlíbala.

»Vidíš, ma chère, že to účinkovalo?« zašeptala. »Nemohlo ani jinak býti, vždyť ty jsi v koupeli tak svůdná!«

Ještě téhož dne zvěděli v zámku, že kníže stane se chotěm jejich velitelky.

John Walker osedlal svého koně a několik hodin jej divoce proháněl po okolí. A když se vracel, byl rozhodnut, že zažádá o své propuštění.

Však nedošlo k tomu. Nebohý John Walker setrval v Beaulieu — navždy.

VI.

Rozradovaná madam de Saint-Briac ve svém neočekávaném štěstí na ubohého Gastona ani si nevzpomněla.

Jak by také — člověk tak nízkého rodu a stavu u porovnání s mocným a bohatým knížetem nestojí ani za vzpomínku.

Gaston Martel však nezapomněl . . .

Když třetího dne po svém zasnoubení vyjela si koňmo k lesu, provázena pouze štolbou — kníže byl pozván s hraběcími manželi na sousední panství — vyšel jí vstříc mladý myslivec.

Trhla s sebou a obličej se jí zachmuřil. Z jeho strhaných rysů ihned uhodla, že již ví vše . . .

Gaston ji uctivě pozdravil, a potom žádal madam o maličkou rozmluvu mezi čtyřma očima.

Madam de Saint-Briac zčervenala v obličeji hněvem. Gaston se jí náhle znelíbil, Rus cele ovládal její mysl.

»Nezdržujte!« promluvila chladně. »Máte-li nějaké přání či stížnost, promluvte s mým správcem!«

Mladý myslivec zajiskřil očima. Postavil se před koně a zadržel jej za uzdu.

»Nikoli, madam, jenom s vámi chci mluvit! Je to pravda, že si vezmete knížete?«

Tato otázka ji nejvš rozlobila. Ten drzý člověk — takhle se ptá před štolbou!

»Zpátky!« vykřikla. »Jste opilý či blázen?«

»Odpovězte, madam!« naléhal.

A když znovu jej žádala, aby jí nepřekážel v jízdě, a Gaston prohlásil, že neustoupí, dokud s ním nepromluví, zuřivě šlehla jej bičíkem přes tvář.

»Bídnice!« vykřikl. »Teď mne zavrhuješ, bičem zaháníš jako psa, když jsi se mne už nabažila! Však počkej, pomstím se ti, pomstím! Když nechceš být už mojí, nebuď ani knížetem! Všechno mu povím, kterak jsi mne v lesním skrytu objímala, kterak jsem ti sloužil k ukojení chťče, ženo hanebná - frejírko! A je-li jen trochu počestný, zajistě zamítne ruku ženy, která učinila svého služebníka svým milencem!«

»Johne — on šílí!« zaúpěla madam. »Ochraňte mne před ním!«

»Pryč odtud!« zahřměl štolba a bodnul svého oře tak prudce, že kůň divým skokem vrhl se na Gastona. »Pryč odtud, sice tě srazím k zemi a dám tě na kaši rozdupat!«

»Ustupuji prozatím!« zvolal Gaston. »Však se spolu ještě shledáme!«

Několika skoky zmizel v houštinách . . .

Madam de Saint-Briac sotva se udržela v sedle, jak byla rozčilená. Bála se skutečně Gastona, že skutečně svou hrozbu, a že všechno vyzradí knížeti. A Sergěj Lubov — jak jej poznala — odvrátí se od ní . . . a ta tam bude její naděje na stkvělou budoucnost!

»Johne, ach, Johne,« zasténala.

Přiklusal k ní.

»Madam si přeje?«

»Ach, ten neblahý člověk, jak mne polekal! . . . Šílenec!«

»Nikoli, madam,« ozval se štolba tiše. »Gaston nešílí, on mluvil pravdu! Ano, madam, viděl jsem vlastníma očima jistou dámu, která se mu oddávala v odlehlé mytíně«

Vytřeštila oči.

»Johne, nechápu vašich slov —«

»Jsou pravdivá, tak jako mluvil Gaston pravdu. Madam ví o tom dobře! Než, nejsem oprávněn posuzovati vaše skutky, madam; proto jsem mlčel a budu vždy mlčet. Ač ovšem nic to nebude platno, když Gaston Martel tajemství své a zároveň i tajemství madam vyzradí.«

»On nesmí tak učiniti!« vykřikla šlechtična zuřivě.

»On musí mlčet — on musí býti umlčen, dříve než —«

John Walker se zatřásl.

»Messalina!« zamumlal.

Však hned zase nabyl klidu.

»Madam, přejete-li si, bude skutečně umlčen!« ozval se, ohlížeje se na všechny strany.

»Kdo se toho odváží?«

»Já, madam!«

»Vy, John? Oh, kdybyste tak učinil, měl byste nároky na moji vděčnost! Všechno bych splnila, čeho byste si přál!«

»Všechno, madam?«

»Ano, všechno!« opětovala s důrazem.

Oči jeho se zaleskly.

»Madam — což kdybych vás požádal, abyste byla — mojí?«

S údivem pohlédla na něho. A když uzřela jeho ošklivý obličej, zatřásla se odporem.

»Jen s tou podmínkou bude Gaston odstraněn, madam! Vy ani netušíte, jak horoucně vás miluji, kterak prahnu po vašem objetí — madam, byl jsem svědkem vaší vášnivosti — viděl jsem, která jste s Gastonem —«

Zapýřila se.

»Mlčte!« zakřikla jej. »Ku předu!«

Beze slova jeli dále — ona všecka zamyšlena.

A když vraceli se k zámku, otočila se madam k štolbovi, a řekla: »Přinese-li mi zítra ráno zprávu, že Gaston učiněn němým, přespíte noc v mé ložnici!«

»Přinesu tu zprávu, madam!« přislíboval hlasem rozechvělým. »A — madam — dostane se mi vaší laskavosti i později?«

»Pokusím se, abych vám vyhověla; v mých službách aspoň zůstanete, dokud sám neodejdete.«

Políbil jí rukavičku a blažený úsměv ozářil jeho obličej, jenž té chvíle na okamžik pozbyl své šerednosti.

A když madam de Saint-Briac vcházela do svých komnat, mumlala: »Bude to hrozné objetí příští noci! Oh, která ohyzdný je ten Angličan! Než, k vůli sňatku s knížetem musím i tuto oběť přinést, jen když Gaston bude odstraněn!«

VII.

Temná noc — v zámku všechno spí . . .

Jenom v ložnici madam de Saint-Briac hoří dosud visací lampa z růžového skla.

Na odestlaném loži sedí madam, oděná jen lehkým župánkem, vlasy rozpuštěny.

Těsně u ní na židli opřen John Walker, jehož obličej jen hoří a oči svítí.

»Tedy on již nepromluví, Johne?« otázala se šepem svůdná žena.

»Mrtví nemluví, madam,« zněla tichá odpověď.

»Odpočívá nyní na dně rokle; až jej najdou, shledají mrtvolu. Málem však byl by on mne udolal, madam!« —

»Škoda, že jste nezahynuli oba!« pomyslíla si hříšná žena.

»Vyčíhal jsem jej v lese, odňal jsem mu pušku a vlastním jeho tesákem protknul jsem mu hrud', načež vhodil jsem jej do propasti. Ovšem, bránil se statečně, a dosti dlouho trvalo, než jsem mu vrazil ocel mezi lopatky. Jedné chvíle již mi vytrhl tesák z ruky — já však jsem obratný a obezřelý — opět jsem mu zbraň odejmul — a teď jest madam zbavena všeho nebezpečí!«

»Budou však pátrati po vrahů!«

»Ať pátrají! Přiďte se to na vrub pytláků, a pachatel zůstane nevypátrán. — Teď však, madam —«

Porozuměla

S povzdechem rozepla župan a odhodila jej na koberec, načež pouze v košili ulehla.

Rozvášněný John Walker přikrčil se k ní a jeho ruce ji objaly jako železné kleště.

S odporem dala se líbat, s odporem trpěla jeho laskání. Však přece se mu nebránila, a on požíval s rozkoší odměny za svůj vražedný čin

Pojednou vydral se mu z hrdla chropot, údy jeho se zkroutily hroznou křečí, několikrát sebou škubnul, a pak zůstal bez hnutí!

Madam de Saint-Briac polekala se tak, že omdlela.

Tou dobou zazvoněno u vrat, a když vrátný ozval se nevrle, kdo to, dostal v odpověď: »Jménem zákona!«

Polekán otevřel. Před ním stál policejní prefekt se dvěma úředníky a se třemi četníky.

»Jest madam de Saint-Briac doma?« otázal se prefekt. —

»Je, pane prefekte. Ona však již spí.«

»Tedy přivolejte její komornou, ať mne tam dovede.«

Třesoucí se vrátný poslechl.

Komorná byla neméně polekána, když uzřela muže zákona. Podrobila se však rozkazu a zavedla prefekta do ložnice, jejíž dvěře byly nezamčeny.

V lampě dosud hořelo.

Komorná přistoupila k loži — však ihned odskočila s hrozným výkřikem.

Prefekt k ní přispíšil — a zakýval hlavou.

Na loži spočívala obnažená madam de Saint-Briac, zsinálá, nehybná, a v její náruči strašlivě zkroucený muž. Když se jej prefekt dotknul, ucítil pod rukou chlad

»Kdo je ten člověk?« otázal se.

»Náš štolba, John Walker,« zněla odpověď vyděšené děvy.

Prefekt otevřel dvěře a poručil: »Germaine, dejte zapřáhnout a rychle do města pro lékaře.«

Povstálý hluk vyburcoval madam d'Artois i knížete. —

Polooděni seběhli do prvního patra, a s úžasem zahleděli se na četníky.

»Co se tu děje?« zvolal kníže, a přistoupil ke dveřím ložnice, následován uděšenou starou dámou.

»Zpátky! Jménem zákona!« bránil jim jeden četník.

Virginie! Mon dieu, Virginie, co se tu děje?« volala madam d'Artois.

Prefekt vyšel na práh, a když zvěděl, že je tu společnice madam de Saint-Briac, jakož i její snoubenec, dovolil jim vstoupiti.

Madam d'Artois omdlévala, když uzřela lože. Kníže zblednul. Jeho snoubenka drží ve svém objetí muže!

»On jest nepochybně mrtev, kníže!« prohlásil prefekt. —

»A ona?«

»Bylo by lépe, kdyby se již neprobudila! Kníže, byl spáchán hrozný zločin! Tento člověk, štolba, madam byl najat, aby zavraždil z rozkazu své velitelky jejího myslivce, s nímž ona udržovala důvěrný poměr. Gaston Martel byl skutečně bodnut; našli však její ještě živého, udal, že jest pachatelem John Walker a vyslovil domněnku, že její k tomu zločinu madam přemluvila, aby se zbavila svého bývalého milovníka. A my jsme našli vraha v náručí svůdkyně — dostal patrně od ní — svou odměnu.«

Madam d'Artois spínala ruce, kníže přecházel nervosně sem tam, k loži se již ani jednou nezahleděl.

Posléze přibyl lékař, jenž prohlásil, že štolba zemřel mrtvicí z přílišného rozčilení, madam že však jest pouze ve mdlobách.

Vzkřísili ji — a když uzřela na koberci mrtvolu, zamračeného knížete, prefekta, a na prahu četníky, zachvěla se

»Madam, jménem zákona vás zatýkám!« ozval se prefekt přísným hlasem.

Vykřikla, jako vzpruha se vymrštila, a než ji mohli zabrániti — vyhoupla se na okno, rozrazila je a vrhla se dolů

Temný pád — svůdná žena posledně vydechla

Zamilovaným lidem

nejlepšími rádci jsou spisky :

Nejnovější a nejúplnější

TAJEMNÍK LÁSKY

a dvorný společník.

Vzory k dopisům milostným, jakož i navedení pro mladé lidi, jak se mají chovati ve společnosti, zvláště chtějí-li si získati lásku dívky; návod pro mladé dívky, jak lze zalíbiti se a získati dobrého a věrného manžela; hry společenské, květomluva, drobné verše atd. atd.

Sestavil JAR. KVĚTENSKÝ.

II. rozmnožené vydání (256 str.) Cena pěkné této knížky s barvotiskovým titulním obrázkem pouze **1 K.**

KVĚTOMLUVA

s barvomluvou, výkladem lásky a j.

(64 stran.)

Obyčejné vydání s titulním obrázkem **30 hal.**
Jemné vydání na velinovém papíře se skvostným titulním obrázkem **40 hal.**

➤ Veškeré zde oznámené knihy vyšly nákladem ➤
➤ RUD. STORCHA, knihkupce v Karlíně, a lze ➤
➤ je obdržeti v každém řádném knihkupectví! ➤

• Vše co dívka i žena věděti má

obsahuje zajímavý spisek:

ŽENY sebeochrana

a pohlavní zdravotvĕda.

Ženy krása; kterak ji zvýšiti a zachovati. Ženské vnaďy tělesné, ženské tělo a výkony téhož, ženské nemoci a jich léčení, ženy štěstí, povinnosti a povolání v manželství.

S užitím děl čelnějších lékařů starší i nové doby sestavil a mladým ženám našim věnuje Dr. K. Malý.

— Druhé, značně rozmnožené a přepracované vydání. —

S novými vyobrazeními!!!

OBSAH: Předmluva. — I. O kráse a pěstování téže. — Úvod. — Pěkný vlas. — Jemná, čistá pleť. — Oko, zrcadlo duše. — Ústa a zuby. — II. Něco z tělo- a zdravotvĕdy. — Pohlavní ústroje u ženy a muže. — Čmýra (menstruace, měsíčky, perioda.) — Samoprznění, onanie. — Polluce. — III. Štěstí manželského lože. — O posvátnosti manželského lože. — Apoštol Pavel o manželství. — Akt oplozovací. — O správném položení při souložích. — O pravé míře, vzhledem k opakování soulože. — O pravém čase, kdy soulož vykonávati se může. — Jak se chovati před a po souložích. — Nemožnost soulože. — Různé okolnosti, které vykonávání soulože buď zcela zapovídají, nebo aspoň od ní zraují. — IV. O neštěstí v manželství a jeho příčinách. — Lehkomyšlnost a nerozum původem neštěstí v manželství. — Tělesné zdraví při vstupu do manželství. — Zachování manželského štěstí. — Prostředky ochranné. — Dodatek: Nemoci, které zvláště ženy postihují. — Vole (struma.) — Chudokrevnost. — Blednička (chlorosa.) — Hysterie. — Bílý tok. — Choroby a obtíže, které se nejčastěji přiházejí. — Zácpa. — Průjem. — Bolesti v břiše. — Některé drobnější choroby a vady kožní. — Přílišný pot. — Pihy. — Bradavice.

Cena této velmi poučné a zajímavé knihy pouze 1 K 80 hal., v pěkné celoplátěné vazbě 2 K 20 hal.

Nakladatel Rudolf Storch, knihkupec v Karlíně

Poznej sebe sama!

svě tělo, jeho všechny ústroje a funkce!

Znalost podstaty těla, jeho složení a výkonů prospívá nejen všeobecnému vzdělání, nýbrž učí člověka, aby o své tělo více dbal, o ně pečoval a více chránil je před ošklivými vlivy zevními. Zvláště ženy mají býti seznámeny s celým svým organismem, vzhledem k nejdůležitějšímu jeho úkolu: zroditi zdravé děti.

Nejlepšího názoru nabude každá žena, poučí-li se o složení svého těla a jeho jednotlivých orgánů z dílka:

- TĚLO ŽENY - V OBRAZECH.

MODEL A NÁZORNÝ POPIS
ŽENSKÉHO TĚLA A VŠECH JHO
ÚSTROJŮ.

SLOVEM PROVÁZÍ. Dr. L. SVOBODA.

PĚKNÝ BAREVNÝ ROZKLÁDACÍ MODEL TĚLA

--- ŽENY A MNOHO JINÝCH OBRAZŮ ---

CENA VÁZANÉHO VÝTISKU POUZE 3 K.

Nevstupujte v manželství

dokud jste nenabyli jasného názoru o svých povinnostech a dokud jste nebyli vhodně poučeni o manželské zdravotědě!

Mnoho dobrých rad a pokynů naleznete v poučné knize:

Sebeochrana

a pohlavní zdravotěda manželů.

Úplný a bezpečný rádce ve všech věcech pohlavních, zdravotěda muže i ženy v manželství.

Sestavil na základě mnoholeté zkušenosti Dr. Bohuslav Horák.

OBSAH: O plození a výkonech, které k lidskému sbydlení se vztahují. — O útvaru a poloze pohlavních ústrojů obou pohlaví. — a) O mužských pohlavních ústrojích. — b) O ženských pohlavních ústrojích. — O výkonech ústrojů obou pohlaví. — a) Mužské pohlaví. — b) Ženské pohlaví. — O souloži či sbydlení. — a) O stavu muže při souloži. — b) O stavu ženy při souloži. — O souloži či sbydlení s ohledem na plození a zachování zdraví. — O nutnosti výkonu soulože. — O škodlivých následcích pohlavní zdrženlivosti. — O věku, ve kterém možno tělesně obcovati. — O období, ve kterém se má vykonávati soulož. — Doby roční a denní, ve kterých soulož jest neúčelnější. — Následky soulože se ženou v době měsíčníku (menstruace.) — Následky soulože se ženou těhotnou. — Následky soulože se šesti- nedělkou a ženou kojící. — Následky soulože v době nemoci. — O vlivu manželského souladu při aktu oplozovacím. — O vlivu dietetických prostředků na soulož. — Chladnost pohlavní čili netečnost ke sbydlení. — O poloze a držení obou pohlaví při souloži. — Ještě o některých pravidlech a předpisech, na které mají obě pohlaví při souloži bráti náležitý zřetel. — Příliš úzká pošva. — Křeč pošvy. — Příliš široká pošva. — U muž-